

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, dne 31. marca 1934

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 44

Kristus Zmagovalec, Kralj

SVETOPISEMSKO POROČILO O GOSPODOVEM VSTAJE-
NJU IN VNEBOHODU

Evangelist Marko

Ko je minila sobota, (24) so kupile Marija Magdalena in Marija, mati Jakobova, in Saloma dišav, da bi ga šle mazilit.

In prvi dan v tednu (25) so prišle h grobu na vse zgodaj, ko je solnce vzšlo.

Govorile so med seboj: "Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?"

Ko so se pa tja ozrle, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč silno velik.

In stopile so v grob in zagledale mladeniča, sedečega na desni in ogrnjenega z belim oblačilom, in so se prestrašile.

On jima pa reče: "Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega; vstal je, ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga bili položili. Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel."

In šle so ven in zbežale od groba, zakaj navdajal jih je trepet in strah; povedale pa niso nikomur nič, ker so se bale. (26)

Ko je pa "Jezus" prvega dne v tednu zjutraj

vstal, se je prikazal najprej Mariji Magdaleni, iz katere je bil izgnal sedem hudih duhov.

Ta je šla in sporočila tistim, ki so bili prej z njim in ki so žalovali in jokali.

A ko so ti slišali, da živi in da ga je ona videla, niso verjeli.

Nato se je prikazal v drugi podobi dvema izmed njiju na potu, ko sta šla na deželo. Tudi onadva sta šla in sporočila ostalim, pa tudi njima niso verjeli.

Pozneje se je prikazal enajsterim, ko so bili pri mizi; in grajal je njih nevero in trdosrčnost, da tistim, ki so ga po vstajenju videli, niso verjeli.

In rekel jim je: "Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu. Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen. Tiste pa, ki bodo verovali, bodo spremljala ta znamenja: V mojem imenu bodo hude duhove izganjali, nove jezike govorili, kače prijemali, in če kaj strupenega izpijejo, jim ne bo škodovalo; na bolnike bodo roke polagali in ti bodo ozdraveli."

In Gospod Jezus je bil, potem ko je z njimi govoril, vzet v nebo in je sedel na desnico božjo.

Oni pa so šli in učili povsod; in Gospod je delal z njimi in besedo potrjeval z znamenji, ki so jih spremljala.

CERKVENI KOLEDAR

1. april — velika nedelja, velika noč — največji krščanski praznik, spomin Kristusovega in našega vstajenja od mrtvih. Slovesne slovenske božje službe ob navadnem času: ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

2. april — velikonočni ponedeljek — Jezus se prikaže svojim učencema, ki sta potovala iz velikonočnih praznikov domov v Emavs. Prikazal se jima je sicer že veliko nedeljo popoldne, dogodka pa se spominja Cerkev današnji dan. Velikonočni ponedeljek ni zapovedan praznik, zato bo sveta maša ob sedmih zjutraj, kakor navadne delavne dni.

3. april — torek — spomin svetega puščavnika Benedikta Palermškega.

4. april — sredo — spomin velikega škofa in Učenika Cerkve svetega Izidora, primasa Španije.

5. april — četrtek — spomin svetega dominikanskega redovnika Vincencija Ferreri, rodom Španca.

6. april — petek — spomin svetega papeža Siksta I. — Prvi petek v mesecu: Prilika za spoved v četrtek od šestih zvečer dalje in v petek od sedmih do osmih zjutraj.

7. april — sobota — spomin svetega Hermana Jožefa.

8. april — bela nedelja, imenovana tako, ker se svojčas na veliko soboto krščeni odrasli krščenci šele ta dan odložili belo obleko znamenje krstne nedolžnosti. — Slovenske božje službe po navadi.

CERKVENA KRONIKA

Zakrament svetega krsta je prejela Marija Alojzija Sulič, kateri sta botrovala Alojzija Gregorič in Aleksander Vodopivec in kateri želimo ob začetku mladega življenja vse najboljše.

Zakrament svetega krsta je prejela Marija Irena Ložar, kateri sta botrovala Marija Marušič de Dreossi in Josip Dreossi. Obilo sreče in zadovoljnosti.

Zakrament svetega krsta je prejel Jožef Marij Kocjančič, kateremu sta botrovala Julija Moyano de Reynoso in Andrej Germek in kateremu ravnotako želimo vse dobro.

EVANGELIJ VELIKONOČNE-
GA PONDELJKA

Lk 24, 13—35.

In glej, dva izmed učencev sta šla prav tisti dan v trg, ki se imenuje Emaus in je šestdeset tečajev oddaljen od Jeruzalema. (1)

Govorila sta med seboj o vsem tem, kar se je bilo zgodilo.

Medtem ko sta se pogovarjala in se vpraševala, se je sam Jezus približal in šel z njima, njune oči pa so bile zadržane, da ga nista spoznala.

Rekel jima je: "Kakšni so ti pogovori, ki jih imata med seboj po poti, da sta žalostna?"

Eden, ki mu je bilo ime Kleopa, mu je odgovoril: "Si ti edini tujec v Jeruzalemu in nisi zvedel, kaj se je ondi zgodilo te dni?"

(1) Emaus, današnji el-Kubebe (severozah. od Jeruzalema, ob karavanski poti v Jafu). Mnogi arheologi mislijo na današnji kraj Amvas (zahod. od Jeruzalema). Sklicujejo se na Evzebij, Hieronima in na nekatere grške rokopise, ko označujejo oddaljenost Emausa od Jeruzalema s 160 tečaji.

(24) V soboto zvečer po solnčnem zatonu.

(25) V nedeljo.

(26) Le izpočetka so molčale. Kasneje so to z veseljem pripovedovale, kakor vemo iz evangelija svetega Mateja.

In rekel jima je: "Kaj?"

Ta dva sta rekla: "Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, mogoben v dejanju in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom: kako so ga izdali naši veliki duhovniki in poglavarji v smrtno obsodbo in ga križali. Mi pa smo upaliž da je on tisti, ki bo rešil Izraela. Vrh u vsega tega je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. Pa tudi nekatere žene izmed naših so nas ostrašile; šle so namreč zarana h grobu, in ko niso našle njegovega telesa, so prišle in pripovedovale, da so videle tudi prikazen angelov, kateri pravijo, da živi. In šli so nekateri izmed naših h grobu in so našli tako, kakor so rekle žene, njega samega pa niso videli." (2)

V E L I K O N O Č N O S V E T O O B H A J I L O

Vsaj o velikonočnem času naj po volji katoliške cerkve vsi kristjani prejmejo sveto Rešnje Telo.

To je najmanj kar Cerkev pričakuje in zahteva od svojega vernika. Velikonočno sveto obhajilo tako resno pričakuje in zahteva, da ti stega, ki bi tudi samo enkrat v letu in sicer o velikonočnem času po svoji krivdi ne pristopil h božji mizi, izključuje iz občestva svojih svetih in ugotavlja, da tak človek ni več božji otrok, nima več pravic božjih otrok in če bi se mu primerila smrt, ne more misliti in ne računati na večno zveličanje v nebesih.

Popolnoma razumeti in razložiti svetega obhajila, ki je čudežno ujedinjenje in združenje Jezusovega božjega Telesa v sveti hostiji s človeškim telesom, z našim mesom, ni mogoče. Podobno je to združenje ujedinjenju kruha in telesne hrane z našim telesom, v katero vžiti kruh preide in v katero se vžita telesna hrana presnovi.

S kruhom in zemeljsko hrani si človeško telo obnavlja svojo življensko silo, ohranjuje si moč in odstranja iz sebe škodljive bolezenske snovi in kali.

Tako podobno v nas obnavlja in ohranjuje in utrjuje silo duhovnega in krščanskega življenja pod podobo kruha vžito Jezusovo Telo, ki tudi odstranja iz nas škodljive in bolezenske snovi greha in grešnega poželenja.

Vsak naj sam preudari: Ali Te je mikal greh potem ko si bil pri svetem obhajilu? Ne! S v e t o je razlilo v nas kar je duhovnega in odstranilo kar je bilo grešnega in živalskega.

Ravno tako naj vsak sam prevdari: Ali Te je mikalo sveto obhajilo takrat, ko si bil grehu vdan in usužen? Ne! Sveto obhajilo in greh sta dve stvari, ki se izključujeta. Oboje ljubiti in obojega se držati pametnemu človeku ni mogoče. Ali boš ljubil Gospoda našega Jezusa Kristusa in sovražil greh, ali pa boš ljubil greh, se odtujil Jezusu in ga končno zasovražil! Greh in obhajilo sta dve stvari, ki ne bosta ostali dolgo časa skupaj, marveč se bo umaknila iz Tebe ena ali druga.

Kdor je torej močno stiskan in od svojega mesa v grehe vabljen, naj pride večkrat pobožno in ponižno vživat to božjo hrano in pomagano mu bo!

Nasprotno pa je p r v i v z r o k, da je naše slovensko izseljeniško življenje tako sramotno malo krščansko ravno ta, ker med nami

On jima je rekel: "O nespametna in po srcu kesna za verovanje vsega tega, kar so povedali preroki! Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?"

In začel je z Mozesom in vsemi preroki ter jima je razlagal, kar je bilo o njem v vseh pismih.

Približali so se trgu, kamor so šli, in on se je delal, da gre dalje.

In silila sta ga, govoreč: "Ostani z nama, zakaj proti večeru gre in dan se je že nagnil."

Vstopil je, da bi ostal z njima.

(2) Zaradi grozne smrti Jezusove, povzročene po velikih duhovnikih, sta bila učenca tako potrta, da vstajenja nista pričakovala. Poročilo, da v grobu ni več trupla, ju je zato le ostrašilo.

do mala ni ljudi, ki bi kolikor toliko večkrat in pobožno prejмали ta najsvetejši zakrament, in jih je cela dolga vrsta, ki ne prejmejo Zakramenta svetega Rešnjega Telesa niti enkrat na leto. Z a t o j e m e d n a m i m n o g o d u h o v n o s l a b o t n i h i n b o l e h n i h, i n d o s t i j i h d u h o v n o s p i, kakor je bil pisal že apostol Pavel svojim vernikom v Korint (I Kor 11, 30).

Ko je duhovnik razdelil vernikom sveto obhajilo, moli v imenu Cerkev prelepo molitev: O sveta večerja, pri kateri se Kristus uživa, se obhaja spomin njegovega trpljenja, duša se napolnjuje z milostjo in se nam daje zagotovilo prihodnje slave!

Duša se napolnjuje pri svetem obhajilu z milostjo!

Če nam iz moči, ki jim jo je dal Kristus, že vsak zakrament daje in pomnožuje posvečujočo božjo milost, kako šele zakrament svetega Rešnjega Telesa, ki je Jezus, vsemogočni božji Sin sam, pod podobo kruha skrivnostno-ponižno, pa resnično pričujoč.

Ta zakrament, ki že naše telo na skrivnosten način združuje in ujedinjuje z božjim, ta zakrament prav posebno prevzame in z božjo posvečujočo milostjo napolni naše duše in jih naredi še bolj Bogu podobne, take, da se moremo vsled te posvečujoče božje milosti mi vbogi ljudje po pravici imenovati in tudi smo božji otroci, božji otroci in božji dediči, Kristusovi bratje in sestre in njegovi sodediči, ki imamo pravico podedovati in prevzeti ob svojem času v nebesih božjo dedščino.

Sveto obhajilo nam daje zagotovilo prihodnje slave. S svojim mesom, ki nam ga je dal užiti, je položil v nas Gospod Jezus s e m e n e u m r j o č n o s t i i n p r i h o d n j e s l a v e!

Kako čudovito malo časa vendar traja naše življenje na svetu. Komaj smo se dobro zavedli, že ga je minila polovica, lepša polovica, več kakor polovica. Let mojih lepša polovica, mladosti leta, kmalu ste minula! In kako vbogo je po vrhu to naše življenje! Saj bi mogel do mala vsak izmed nas reči, kakor pesem poje: Moja mlada leta niso vžila cveta.

Res je, še eno življenje nas čaka. Po smrti. Naša duša je namreč ustvarjena neumrljiva in neminljiva. Ob svojem času bomo vsi vstali od mrtvih. Tudi naša telesa. V Bog ve kateri tuji zemlji zgnita bodo naša telesa ob svojem času na novo oživila. Toda: Vsi bomo sicer vstali,

Ko je pa sédel z njima k mizi, je vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in jima dal. (3)

In odprle so se jima oči in sta ga spoznala: on pa je zginil izpred njih. In rekla sta drug drugemu: "Ali ni bilo najino srce goreče v nama, ko je nama po poti govoril in razlagal pisma?"

In vstala sta še tisto uro in se vrnila v Jeruzalem; našla sta zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi, in ti so pripovedovali: "Gospod je res vstal in se prikazal Simcnu." Tudi onadva sta pravila, kaj se je zgodilo na poti in kako sta ga spoznala po lomljenju kruha.

(3) Mnogo razlagalec misli tu upravičeno na evharistično lomljenje kruha. Sv. Evharistija se v Apost. delih in drugih starokrščanskih spisih večkrat imenuje "lomljenje kruha".

toda vsi ne bomo poveljani. Do besede tako pove sveto pismo I Kor 15, 51. V svetem obhajilu pa se nam glejte daje z a g o t o v i l o č a s t n e g a i n p o v e l i č a n e g a v s t a j e n j a!

Še veliko bi Vam mogel pisati o Zakramentu svetega Rešnjega Telesa in potrebno bi bilo. Vendar naj za enkrat takole končam:

Tisti, ki smo svoji velikonočni dolžnosti že zadostili in nas je bilo letos, hvala Bogu, več kakor druga leta, ponižno še enkrat pomolimo Jezusa v Zakramentu, češ, Moj Jezus, živo verujem, da si v Zakramentu svetega Rešnjega Telesa resnično pričujoč in Te, ponižno molim. Zahvalim se Ti za to moje letošnje sveto obhajilo. Ne dopusti, da bi se še kdaj ločil od Tebe, marveč ohrani mojo dušo za večno življenje!

Kateri svetega obhajila za letošnjo velikonoč še niso prejeeli, naj o prvi priliki zadostijo tej sladki pravici in dolžnosti. Če bo morda nekoliko težko, naj vedo, da je v življenju pogosto, pogosto težko napraviti svojo dolžnost. Ko pa je težka dolžnost narejena, ostane duši topla in prijetna zavest, da vendarle nismo tako ničvredni, tako nespametni, tako nedosledni, tako nekrščanski ljudje, marveč da smo svobodni božji otroci, ki imamo bolj kakor vsi drugi pravico do vsakega resničnega posebnosti pa do velikonočnega veselja.

Oboji molimo, molimo za tiste, moj Bog še vedno številne, tako lahkomišne, tako nespametne naše ljudi, naše tovariše, po krvi in jeziku naše brate in sestre, ki se po Tvojem imenu, Kristus, hočejo imenovati kristjane, pa so daleč od Tebe, da se Ti še enkrat na leto, še o velikonočnem času ne približajo. D o b r i Jezus, razsvetli njihovo vbogo pamet, okrepi njihovo slabo voljo, pomagaj jim, potegni jih h sebi, ne pusti, da se pogubijo, ne dovoli jim, da bi dvakrat nesrečni bili, na tem svetu in še v večnosti.

Njim samim, ki so sklenili kljub vsemu vstrajati v svojih hudobijah in tudi to velikonoč kljub priložnosti ne bodo prejeli krščanskih zakramentov, njim žal ne morem povedati v imenu Cerkev nobene tolažilne besede. Njim, ki so zastonj verovali in ni obrodila njihova vera nobene ga žlahtnega sadu. Njim, ki so kakor suhe veje na živem drevesu Cerkev. Suhe veje, ki morejo samo čakati, kdaj da bodo odžagane in v ogenj vržene.

MARCA meseca letošnjega leta je preteklo devdeset let odkar se je rodil pod skromno kmet-sko streho veliki slovenski pisatelj Josip Jurčič. Zato bo prav, da ga orišemo zlasti našim bravcem, ki tudi izhajajo največ iz skromnih kmet-skih domov; tem bolj, ker je Jurčičevo ime zlasti po prvem slovenskem domanu, "Desetem bratu", prestopilo pragove vseh slovenskih hiš; in menda ga ni slovenskega človeka, ki ne bi poznal velikega oblikovavca slovenske kmet-ske besede.

Josip Jurčič se je rodil 4. marca 1944 na valovitih dolenskih tleh, na Muljavi pri Krki. Po končani ljudski šoli, ki mu je šla spčetka slabo, se je odpravil na normalko v Ljubljani, katero pa je z odliko končal; zato je bil sprejet v Alojzijevešče, vzgajališče vseh velikih slovenskih duhov, pisateljev, državnikov in znanstvenikov. Po sedmi šoli je Jurčič izstopil iz Alojzijevešča in se poslej sam šolal — zgolj s pisateljevanjem. Po maturi je krenil na Dunaj, kjer se je vpisal na filozofsko fakulteto in poslušal slavistična predavanja. Toda pretrdo življenje je živel, da bi vzdržal. Ko je 1868 prenehal izhajati "Cvetje" in kmalu za njim "Slovenski glasnik", kamor je Jurčič pošiljal svoje spise je bil nekako prisiljen, da je začasno prenehal s študijem in stopil v souredništvo "Slovenskega naroda", ki so ga prav tedaj ustanovili v Mariboru. Še se je vrnil na Dunaj, kjer je pomagal Stritarju pri "Zvonu", toda misel na študij je zmerom bolj plahnela. Pod konec 70-ega leta je sprejel souredništvo lista "Südslavische Zeitung" v Sisku; po smrti Tomšiča, glavnega urednika Slovenskega naroda, pa je nastopil on to mesto in ostal poslej vse do smrti (tudi po preselitvi Slovenskega naroda v Ljubljano) časnikar; umrl je vsled pljučne jetike 1881. leta.

Z Jurčičem smo prezgodaj izgubili velikega človeka. Njegova življenska pot je bila podobna vsem onim slovenskim umetnikom, ki radi prevelikega napora za gmotno stran življenja niso mogli izrabiti vseh svojih ustvarjajočih talentov in ki so iz istega vzroka prezgodaj legli v grob. Ta usodnost je bila in bo bržkone do konca sveta last vseh pravih oblikovavcev slovenske podobe. Samo tri — vsem Slovencem znana imena — naj imenujemo: Murn, Kete, Cankar. Veliki talenti, ki bi nam odkrili vso globino človeške duše, so se samo na pol izpovedali in šli. Jurčiča pa je poleg tega zajela ista usoda kot Tavčarja. Kakor se je Tavčar upregal v politiko in zategadelj ni mogel radi pomanjkanja časa in politične zamegljenosti dati tega, kar bi po svojih darovih mogel

JOSIP JURČIČ

OB DEVETDESETI LETNICI NJEGOVEGA ROJSTVA

(Največje delo "Visoško kroniko" s "Cvetjem v jeseni" je napisal Tavčar ko se je umaknil iz politične arene!) tako je Jurčiča zaposlilo časnikarstvo, to se pravi borba za kruh, s toliko silo, da je pisal povesti in romane le mimogrede. To, kar je bil njegov življenski poklic, pisateljevanje, je stopilo v ozadje. In ni čuda, če pomislimo, da je moral premnoge kratki sam izpolniti ves list; poleg tega pa je imel večne spore z oblastjo, ki je gnečila sleherni slovenski ali slovanski politik. Kakor je bil Jurčič po svojem srečanju z Slovenec, je radi brezobzirnih postopkov avstrijsko-nemške politike do malega slovenskega naroda — vendar razumljivo, zakaj je ta mož tolikokrat in tolikokrat gledal rešitev slovenskega jezikovnega in narodnega vprašanja v okviru jugoslovanskih ali celo slovanskih narodov! Da bi to miselnost tudi na zunanost pokazal, je sprejemal (kakor smo brali v temeljiti razpravi Antona Breznika v lanskem "Domu in svetu" o časnikarski slovenščini) v svoj časnikarski pa delno tudi književni jezik, mnogo srbohrvatskih, čeških in ruskih besed. To je poleg romantičnega razpoloženja do novih izrazov storil največ zato, ker je kot sin malega zatiranega naroda čutil, da ni rešitve za slovenski narod brez pomoči velike slovanske družine. Ko bi Jurčič doživel osvobodjenje svojega ljubljenskega naroda, bi se nedvomno povrnil k čisti govorici svojega dolenskega kmeta, čigar narodno blago, reke, sli-

kovite primere in besedni zaklad je tako ver-
no ovekovečil v vseh svojih delih!

Jurčič je kot pripovednik močan talent. Njegova šola so bili kmetje-domačini, njegov ded, Alojzijevešče, ki mu je dalo velik pogon, zlasti pa Levstik, Stritar in angleški romanopisec Walther Scott. Domačini so mu dali jezik s vsemi krepkimi in duhovitimi prisposodobami, ded domišljijo, Levstik program motivov, ki jih je Jurčič izrabil v svojem oblikovanju, Stritar pripovedno tehniko, v romanu. Najmočnejša šola je bil pač Levstik, ki mu je s svojima spisoma "Napake slovenskega pisanja" in "Potovanje iz Litije do Čateža" pokazal snov in podobo slovenskega pisatelja. Predvsem je dobil Jurčič ta nauk, naj se uči jezika pri ljudstvu in naj piše za ljudstvo! Hkrati pa je našel zlasti v "Popotovanju" toliko tipične slovenske snovi, da se je bilo treba samo uvesti in pisati. In to je Jurčič kljub prezaposlenosti drugod dobesedno storil. Tako smo dobili "Jurja Kozjaka, slovenskega janičarja", sledil mu je "Domen" (ob posameznih delih se ne bomo ustavljali, ker se povečini vsem slovenskim bravcem znana!), ki ga poznajo vsi podeželski odri. Tudi "Tihotapec" je navdih Levstikovega "Popotovanja". Dalje "Jurij Kobilica", "Grad Rojinje", "Kloštrski žolnir", in prvi slovenski in hkrati najbolj znani Jurčičev roman, ki ga je Mohorjeva družba poslala desetisočjem in desetisočjem, "Deseti brat", ki ga je, kakor večino svojih del, prenesel pisatelj v svoj domači kraj. Tu je med drugimi resničnimi osebami upodobljena tudi Jurčičeva vroča ljubezen — Johana Ottova (v romanu "Manica"), hčerka graščaka na Kravjaku, kateri je bil Jurčič domači učitelj. Vprav pri tem romanu se najbolj čuti Scotov vpliv. Med ostalimi deli so še več ali manj znana: "Cvet in sad", "Hči mestnega sodnika", "Sin kmetiškega cesarja", "Sosedov sin", "Doktor Zober", "Tugomer" in "Rokovnjači".

Da je "Sosedov sin" njegova najboljša povest, je pripomogel Levstik, ki mu je napisal strogo oceno o "Desetem bratu". Edino v tem delu je dal Jurčič pravo kmet-sko podobo, sicer pa je iskal kot romantik več ali manj originalne kmet-ske tipe. Zatorej ni bil Jurčič kljub svojemu kmet-skemu izrazoslovju in oblikovanju kmet-skih snovi kmet-ski pisatelj v sodobnem pomenu, ker je kmeta odkrival le enostransko. Iskal je kot romantik posebnosti! Vendar pa je pokazal tudi realistično noto v poudarjanju nižjih socialnih plasti proti višjim.

Jurčič je izpolnil svoj čas kot mož dela, ljubeč sin svojega naroda, zlasti pa kot pisatelj, ki nam je poleg številnih povesti dal prvi slovenski roman in prvo tragedijo. Njegovo ime živi in bo živelo v srcu slovenskega naroda.

Edina naša slovanska lekarna

Pojasnilo o vašem zdravju lahko dobite osebno ali pismeno v moji lekarni

Franjo Huspaur

DOCK SUD

(Prov. Buenos Aires)

calle **FACUNDO QUIROGA** 1441
nasproti komisarije

Restaurat "OSORIO"

Edino slovensko zbirališče

Lepi prostori, pripravno za svadbe
CENE ZMERNE — Prenočišče po 70 cent.

Se priporoča lastnik

EMILIO ŽIVEC

OSORIO 5085

PATERNAL

IZKUŠENA BABICA

FILOMENA BENEŠ DE BILIK,

diplomirana na univerzi v Pragi in v Buenos Airesu. Zdravi vse ženske bolezni. vse ženske bolezni. Sprejema tudi noseče v popolno oskrbo na dom.
Ordinira od 9 ure zjutraj do 20 ure zvečer

LIMA 1217, I. nadstr.

U. T. 23 Buen Orden 3389 — Bs. Aires

MAHATMA GANDHI

Kaj je tega? Morda komaj dober mesec: brali smo v časopisih, da je Gandiju, velikemu možu Indije ušla znamenita njegova učenka Miss Cook, Američanka, ki je dolga leta sledila Gandiju in njegovi šoli. V svojih časopisnih izjavah je imenovala svojega učitelja tirana in grozoviteža, ki usužnjuje svoje učence v železne verige svoje volje in svojih neumnih naukov. Ob tisti priliki smo se v družbi s slovenskimi rojaki pomenkovali o tem Indijcu in čuditi sem se moral, kake napačne pojme imajo premnogi o "veliki duši" ("mahatma" kličejo domačini in svet indijskega voditelja, po naše pomeni ta beseda "velika duša"). Imenovali so ga norca, babjeka, čudaka in prenapeteža. Takrat sem sklenil, napisati moram nekaj vrstic o njem, da ne bodo ljudje tako nespametno sodili moža kot ga rodi zemlja vsakih sto let komaj enega.

Indija že dve sto let ječi pod jarmom izkoriščevalnih tučcev. Dasi je Indijcev blizu 300 milijonov, je vsa Indija dobro zapletena v mrežo kramarskega Angleža. Ko klop se je drži. Z Indijo pade Anglija, ves britanski polotok je zrašččen z Indijo kakor telo na hrbtnico. Predobro so se vedno zavedali Angleži, da zgubijo z Indijo tudi gospodstvo nad zemljo in morjem. Zato so s tako kruto silo držali indijski narod v svojih vajetih in kleščah, če je bilo treba tudi z ognjem in mečem. Usiljevali so Indiji evropsko kulturo, svoj jezik in svojo miselnost. Dosegli niso veliko, zakaj Indija se prebujala vedno bolj, z večjim in večjim sovraštvom odklanja pokvarjeno evropsko dušo, muke, lakota mučeniške smrti niso mogle streti indijskega duha in četudi med seboj niso v vsem edini, edini so v tem, da se bore proti skupnemu sovražniku domovine. Moč indijskega naroda je našla izraz v svojem največjem voditelju Gandiju.

Pravo ime njegovo je Dr. Mohandas Karmchand Gandhi. Rojen je bil 2. oktobra 1869 v Jorbandar, kot sin plemiške kaste — (indijsko verstvo deli ljudi na več kast ali razredov; ena je duhovniška, ena vojaška, zadnji so kasta "parijev", nedotakljivih) je moral na Angleško v šole. Kot devetnajstletni mladenič se je že upisal na univerzo, da bo študiral za advokata. Že takrat je pokazal, da je iz druge moke, kakor so bili drugi indijski študenti. To je bilo ravno preklestvo Indije, da je vsa indijska inteligenca podlegla vplivu evropske kulture in so se vračali z evropskih šol kot janičarji in izlajaveci indijske duše in indijske miselnosti. Ne tako Gandi. Kljub temu, da je mnogo let prebil v Evropi, se ni udal evropskemu življenju, vrnil se je v Indijo z duše in telesom natančno svoji domovini. Evropa mu je dala samo podlago višje izobrazbe in spoznanje, kako gnala je evropska kultura, gnala in brezdušna. Ko je prišel zopet domov, je odprl advokatsko pisarno. Tukaj je kmalu zaslovel kot velik odvetnik. Toda kakor je ta služba nevarna, ker muči toliko prilik za laž in krajo, krivice in hudodelstva, Gandi je ostal odličen odvetnik, ki nikdar ni sprejel slučaja, če ni bil trdno pre-

pričan, da je njegov klient nedolžen. Kmalu pa je spoznal, da ta služba ni zanj, ker je preveč posvetna in pregrešna, odpovedal se ji je. Predno pa je dal slovo advokatskemu poklicu, je še šel v Južno Afriko, da tam uredi nek sodnijski proces. Ta slučaj je bil mejnik v njegovem življenju, zakaj šele v Južni Afriki mu je Previdnost božja naklonila vlogo narodnega voditelja. V času, ko je prišel v Afriko je bilo ondi 150.000 indijskih priseljencev. Ti priseljenci so se uprli priseljevanju Kitajcev, ki so prihajali v vedno večjem številu v Afriko. In čeprav so bili sami gostje, so se s silo uprli azijskemu plemenu. Dan za dnem so bili poboji na ulicah, sovražni pokoli in pretepi. Vlada pa, mesto da bi posegla vmes s pravično razsodnostjo, je s kruto silo pričela zatirati Indijce. Nagala jim je strašne davke in nastrožje policijske naredbe. To je izzvalo strahovito sovražnost. Tudi Gandi je v tem času trpel nezasišane muke. Sam pripoveduje v svojih življenjskih spominih, da so ga bičali, tirali vsenaokrog kot psa, metali z vlaka, vrgli iz hotela. Tako je bil razočaran nad takim početjem, da bi se bil takoj vrnil, toda podpisal je kontrakt za dvanajst mesecev in moral je ostati. V Južni Afriki se mu je še veliko bolj razkrila hinavska stran evropske omike in evropskega gostoljubja. Ko so Angleži promulgirali zakon, ki je ponižal Indijce do stopnje sužnjev in hlapcev, je Gandi sklenil, da bo ostal v Afriki in prevzel vodstvo zatiranih rojakov. Sklenil je konvencijo, ki se je uprla Angležem in pokazal vladi, kako krivično je njeno postopanje, ustanovil je list z naslovom "Indijska misel" in pričel v pisani in dejavni besedi navduševati rojake za odpor. Da je imel pri tem res blag namen, dokazuje to, da je pustil advokatsko službo, ki mu je prinašala 2500 dolarjev mesečno in se podal med uboge svoje, kjer je zaslužil komaj 15 dolarjev na mesec. Dvajset let je vztrajal v tem boju in po dvajsetletnem delu je dočkal zmago. V vseh teh letih je trpel neznosne krivice, Angleži so ravnali z njim kakor z zločincem in izvržkom človeške družbe. Čeprav je s svojim heroičnim delom nešteto krat priskočil na pomoč tudi Angliji. N. pr. za časa vojske s holandskimi Buri v Južni Afriki je vsepovsod organiziral karitativne in reševalne postaje, za časa kužnih bolezni je ustanavljal ljudske bolnice, pomagal na vseh krajih sam osebnost, za vse dobrote, ki jih je delil in pospeševal je prejemal kazni, ječe in preganjanje. Nekoč so ga celo pobili tako zelo, da je obležal na cesti na pol mrtev. S tem početjem je vlada hotela zatreti indijsko maso. Navdušilo ji ni, ker so ljudje trumoma prihajali v ječe kar prostovoljno, da pokažejo, da jih nobena taka sila zatrla ne bo. Gandi je zmagal na celi črti.

Leta 1914 se je povrnil v Indijo, kjer ga je narod sprejel kot narodnega velikana. Tudi tukaj ni miroval. Anglija je obljubila Indiji samoupravo, kakor hitro se svetovna vojna konča. Vsa Indija je z navdušenjem šla Angliji na pomoč, v upanju na samostojnost. Toda žalobno, besedo obljube je Anglija pojedla in In-

Zgoraj desno: Noge velikega, zamišljenega in zagonetnega Buda.

Levo: Ubožno indijsko selišče.

Spodaj desno: Indijska plesalka.

Spodaj v sredi: Preprosta Indijka s sinčkom.

Levo spodaj: Indijke se vračajo z vreč vode.

Levo sredi: Običajna poživnica bogatih Indijcev.

V polkrogu desno: Moderni budistovski menihi se odpravljajo na božjo pot.

Zgoraj: Ena izmed številnih budistovskih svetišč v značilnem indijskem slogu. Čeprav je budizem drugod, na primer po Tibetu, na Kitajskem, Japonskem, v Siamu, bolj splošno razširjen kot v Indiji, je vendar indijsko visoko izobraženstvo v veliki meri budistično.

Levo: Celo nekaj Evropejcev je sprejelo budizem in obleko znamenito rumeno meniško haljo. Slika takega budistovskega meniha Evropejca.

Med Slovenci je posebno veliko razpravljalo o budizmu in se zanj navduševal pokojni odpadli katoliški duhovnik Anton Aškerc, znani slovenski pesnik.

Indijska plemkinja
Spodaj: Tetovirana in v slavnostnem nakitu.

dija se je pripravila na pohod proti beli rasi. Gandi, prerok miru, je pa znal spretno izrabi-
ti to vulkansko razpoloženje. Z vztrajnostjo in
potrpežljivostjo je ubijal svojim nasledovav-
cem v duše resnico, da z mečem miru priboril
ne boš. Indijci kot božje ljudstvo naj se po-
služijo samo najpopolnejših sredstev v dosego
svoje neodvisnosti. Organiziral je vsesplošno
pasivno odpornost proti tujcem, njihovemu živ-
ljenju, njihovim navadam in njihovemu blagu.
In zadel je v pravo. Anglija bi bila rada imela
odprto revolucijo, da more s silo streti indij-
sko maso in indijsko hotenje, Indija pa je šla
na štrajk brez krepelecev, brez orožja, vsi od
kraja so odpovedali pokoščino. Iz vasi v vas,
od mesta do mesta, od provincije do provin-
cije je hodil Gandi in hodi še danes, da odvr-
ća ljudi od sile in srovega upora z orožjem,
nagovarja jih pa, da z drugim orožjem pobi-
jajo tujca. In to orožje je še vse bolj nevar-
no. Ljudi navaja k temu, da nosijo domače bla-
go podpirajo domačo trgovino, domačo pro-

dukcijo, domače delo (še celo kolovrat je mo-
ral zopet zapeti svojo pesem), samo da Angli-
ja nima nobene koristi pri svoji trgovini z an-
gleškimi izdelki.

Gandi ni bil noben čudak, ko je prišel z
rjuho odet v Evropo in stopil v rjuhi celo pred
angleškega kralja in Londonsko konferenco.
Pokazati hoče, da ne mara pokrite gnilobe ev-
ropske kulture. Gandi ni noben čudak, ko se
preživlja s kozjim mlekom, ko se tedne in te-
dne posti, živi v zatajevanju in odpovedi, že
pred kratkim se je celo lastnemu domu odpove-
dal, samo da pokaže svojemu ljudstvu, da z
vztrajnostjo veliko dosežeš in da je tako du-
hovno orožje bolj nevarno tujcem kakor bom-
be, puške in krvave pobune. Narod svoj je ta-
ko treniral, da jih nobena ječa, celo smrt ne
straši. Vsak Indijec je postal do skrajnosti ne-
odvisen, uporen in nepokoren. Vse po zaslugi
velikega vodnika.

Zato ni čudno, da ga vsa Indija naravnost

obožuje. Kljub vsem častem in poveljevanju
pa je ostal Gandi ponižen, skromen. Že njego-
va slika kaže, da ni nič ošabnega na njem. Iz-
raz obraza, glave in vsega telesa govori o ve-
liki ljubezni, ponižnosti in potrpežljivosti. Živi
samo od zelišča, pije le vodo in kozje mleko,
pozna in razodeva zdravilno moč rastlinstva,
sonca, zraka, narave sploh. Premnoge je že oz-
dravil. Vsa njegova osebnost razodeva čudovito
naravo človeka, ki ima ogromno življensko na-
logo pred seboj. Strog do sebe, do trpečih poln-
milobe in usmiljenja, sovražen licemerstva in
hinavščini, goreč v navduševanju in odpovedi.
Sam četrtnednevno prebije v premišljevanju in
molitvi. Vsak njegov korak, vsaka njegova po-
teza razodeva mir in duhovno upokojenost, le-
oko žari od življenja in upanja in skrite moči
velikana, ki je premagal sebe in svet.

Če ni to svetla podoba zgleda ostalemu sve-
tu, ki se pretepava v sovraštvu sebičnosti in bo-
jaželjnosti, kje drugje jo bom našel?

NATANČNO PREBERI

in

DOBRO SI ZAPOMNI,

da bomo obhajali veliko nedeljo dne 1. aprila
pred slovensko cerkvijo na Paternalu,

Avalos 250

VELIK PRAZNIK,

doslej največjo in najcenejšo prodajo
slovenske knjige v Južni Ameriki.

Nekatere naše ponudbe,

cene v pesih m/n:

Goriški mohorski koledar za leto 1934	0.75
Janez Jalen, Ovčar Marko, roman	1.50
Luis Bertrand, Sanguis martyrum, roman	1.50
I. Krasnov, Pri pódnožju božjega prestola, roman	1.50
Živi ogenj, življenjepis	0.75
Narte Velikonja, Sirote, povestice	0.75
Frane Jaklič, Nevesta s Korinta, povest	0.75
Križem sveta, potopisi s slikami	0.75
Janez Roženevet, Leteče copate, pravljice za	
mladino	0.50

Barčica, 90 slovenskih narodnih pesmi, natis- njenih pred nekaterimi meseci v Trstu	0.50
Svete pesmice, 102 sveti pesmi natisnjeni pred nekaterimi meseci v Gorici	0.50
Cerkvena ljudska pesmarica, ljubljanska izdaja	0.50
F. S. Finžgar, Strici, kmečka zgodba	0.75
DR. P. A. Tominec, Osnovna načela krščanskega socijalizma, krasno vezana izdaja	1.50
Ivan Kralj, Socijalna čitanka	1.—
Ivan Trinko, Naši paglavci, otroške zgodbe	0.75
Radivoj Rehar, Vijolice Vera, za mladino	0.75
Slavko Savinšek, Delavci, roman	1.—
Slovenski pogrebni obredi, krasno vezano, zlata obreza	1.20
Kulturno-politična predavanja	0.40
Dr. Aleš Ušeničnik, Uvod v krščansko socio- logijo	0.50
Dvornik, Življenje svetega Vavilava	0.30
Dravska banovina, 30 velikih slik iz Slovenije v bakrotisku	1.—
Papež Pij XI o krščanskem zakonu	1.—
Papež Pij XI o novem socijalnem redu	1.—
Dr. Ivan Tavčar, Visoška kronika, roman	1.50
Dr. Jan. Ev. Krek, Socijalizem, 616 strani ve- likega formata,	3.—
Sveto pismo:	
a) Evangeliji in apostolska dela	1.50
b) apostolska pisma in razodetje	1.50

Naša posebno izredna ponudba:

Jugoslavija, monumentalno delo, katero je založila
Narodna odbrana v Južni Ameriki, popolnoma nove
knjige z velikim zemljevidom Jugoslavije, 240 stra-
ni velike oblike, 240 velikih slik, med njimi nekaj
celostranskih v raznih barvah Vam nudimo za ne-
verjetno ceno **enega pesa in pol**. Sama vezava je vre-
dna več, zemljevid sam zase je vreden več in nekatere
posamezne slike so vredne vsaj po toliko!

Molimo. Prvovrsten slovenski molitvenik tiskan v Go-
rici leta 1931, 414 strani, trdo vezan za **en peso**.

Krščanski nauk za prvence, morda najlepši mali ka-
tekizem in zgodbe celega sveta, slike v bar-
vah. Trdo vezan. V Jugoslaviji stane Din 22.—. Mi
pa ga nudimo za **peso in pol**.

Kolački, najboljša slovenska čitanka za male otro-
ke **petdeset centavov**.

Mati uči otroka moliti, navodilo, kako naj mati nauči
svojega otroka najpotrebnejših molitev in naj mu
razloži najpotrebnejše nauke v slovenskem jeziku. Go-
riška izdaja **petdeset centavov**.

Našega duhovnega življenja, uradnega vestnika Slo-
venske katoliške misije v Buenos Airesu imamo na
razpolago še nekaj malega izvodov vseh števil od
11—44, to je ves čas odkar izhajajo v njem zanimivi
Argentinski filmi. Najboljše darilo za Vaše domače,
ki bodo na ta način najboljše zvedeli, kako da je kaj
v Argentini, po čemer Vas povprašujejo v vseh pis-
nih. Cena za vseh 33 števil **en peso in pol**.

Do dne 15. aprila pošiljamo tudi po pošti. V tem
slučaju računamo deset odstotkov za poštnino, vendar
najmanj ets 30, in prosimo, da nam pošljejo cenjeni
naročniki denar naprej.

Opozarjamo na našo bogato izposojevalno knjiž-
nico. Nad 600 večinoma novih in prvovrstnih sloven-
skih knjig vseh strok in znanosti. Izposojevalnina:
deset odstotkov vrednosti knjige. Varščina, ki se ob
vrnitvi izposojene knjige vrne: pesov deset.

SLOVENSKA KNJIŽNICA

Avalos 250, La Paternal

Buenos Aires

Zavod sv. Cirila in Metoda

sprejema dečke v popolno varstvo.

Obrnite se pismeno ali osebno na:
ASILO LIPA, VILLA MADERO C.G.B.A.
(Bs. Aires)

Kateri imajo radi argentinske
revije jim priporočamo

Veliko tedensko revijo

CARAS Y CARETAS

ki si jo lahko kupijo za 20 ctvs
na kateremkoli kiosku
ali pa si jo tudi naročijo pri upravi
BUENOS AIRES, CHACABUCO 151

\$ 2.50 trimeesčno
\$ 5.— polletno
\$ 9.— celoletno

oziroma za provinco

\$\$ 3.— 6.— 11.—

in za inozemstvo

dva zlata pesa trimeesčno

štiri zlate pese polletno

osem zlatih pesov letno

DEKLICA Z ODPRTIMI OČMI

Je-li bil to samo pojav v njegovi razdraženi domišljiji, ali je bila resnica? Filbertu se je zdelo, da je slišal... prav zares slišal dva verza iz znane kitice:

O Magali, ma tant amado,
Mete la testo au fenestroun.

Slišal je, kakor da poje Rolanda po tihem, polglasno... da poje zanj...

Ladja se oddaljuje...

Filbert ji sledi z nepremičnim pogledom.

Ali je to spet privid? Zdi se mu, da vidi ročico v beli rokavici, ki se dviga proti nebu v pozdrav ljubljenu fantu.

Ubogi Filbert!

Ali si nor, da se ti zdijo možne tako ljubke in poetične stvari! Poglej dobro njo, ki ti je bila tvoja mala Rolanda... tvoja nevestica v Noirmoutieru, dobro jo poglej, kako ti odhaja izza fromentinskega ovinka. Poglej jo, kako odhaja, ubogljiva, ob strani svoje oblastne tete, ki je sita svoje zmage... Poglej! kako se kruto varaš! toliko si ji v brigo kakor tamle oblak, ki izginja na obzorju... Poglej, Filbert!

Stisni se vase, premagaj se, da ti ne poči srce.

Ko se je vračal Filbert po peščeni poti proti domu, je srečal svojo mater, ki je nadzirala v mlatilnici dekleta; povedel jo je v veliko izbo, ki je služila za jedilnico, objel jo je okoli vratu kakor dete:

"Mamica," je vzkliknil, "ko bi ti vedela, kako sem nesrečen!"

"Ubogi moj fant," je odgovorila mati in stisnila njegovo glavo v svoje razpokane dlani. "O, vedela sem! čitala sem na tvojem obrazu že dolgo, da trpiš. Toda zakaj si se zagledal tako visoko? Zakaj sanjaš o nedosegljivi zvezdi? Koliko je pridnih in preprostih deklet na otoku, ki bi bile ponosne, če bi se mogle omožiti s teboj, in imajo dosti večjo doto nego Rolanda You..."

"Mama, kadar ti solnce blešči v oči, ne vidiš ničesar drugega! Saj je nisem iskal, te male Rolande; ona me je prevzela polagoma, leto za letom. Nikoli nisva izpregovorila obvezne besede; zdelo se mi je popolnoma odveč."

"Ne veš, kako se ženska spreminja... presneto!"

"Kaj bo pa iz mene? Rolanda — za njo sem živel, za njo sem delal, za njo sem urejal domačijo. Zaradi nje sem usadil palmo eukaliptus, oba senčnata bora — ljubila je toliko vieilske bore — in vse lovorove grme. Zaradi nje sem kupil v Lepinu te stare kamenite klopi, kajti nekega dne sem opazil, kako je take klopi občudovala na posestvu kolonela Chenota..."

...Zaradi nje sem hodil ob nedeljah k peti maši v Noirmoutier. Kako sem jo rad gledal v tisti cerkvi, kamor sem jo upal povesti nekega dne... In zdaj — konec! konec!"

"Morda pa ni!"

"Če bi to potovanje v Pariz nič ne pomenilo, bi ga gotovo ne skrivala pred menoj. Pomisli, da se glasi njen naslov — o gorostas-

no! — pri g. Rogerju Maude, ulica Charles-Nodier, Paris-Montmartre."

"Kdo je Roger Maude?"

"To je tisti Parižan iz "Stare Rakovice", ki je prihajal v hišo vsak večer pod pretvezo, da hodi po vodo; tisti, s katerim sem jo srečal v gozdu la Blanche... Torej nobenih iluzij... to je konec. Morda se bo tam zaročila — kdo ve? — morda celo poročila... Njena teta se me boji, zato se ji mudi, strašno mudi. Moje srce je vse ena rana, roke so mi zlomljene. Čemu naj delam? Čemu, čemu!"

Filbert hodi nemirno sem ter tja po izbi, od stene do stene.

Žalostna mati ga gleda.

"Nihče drug ti ne ostane, samo ljubi Bog."

"Ljubi Bog!"

"Saj vendar ne dvomiš?"

"Ne, o Bogu nikoli ne bom dvomil, jaz sem prepričan kristjan. Toda kdo mi je priča, da ima kaj opravka z Rolandino poroko?"

"Moj fant, boji temu kakorkoli, udaj se v Njegovo voljo, kajti On najbolje ve, česa nam treba. Vsak dan molim zate. Tudi tvoj oče moli zate. Vsi trije pa se bomo zaobljubili svemu Filbertu... Fant moj, lepo se udajmo vsi v božjo voljo, vsikdar si ponavljajmo: "Bog me vidi in me ljubi." Tako se vsemu v bran postavimo."

"Uboga moja mama! Ti mi govoriš kakor pač veš in moreš... hvala ti! A jaz, jaz ne vem, kaj mi je storiti. Oh da! Moli zame... Bog me varuj... Bog me drži za obe roki...! Še nikoli se nisem čutil tako blizu prepada kakor danes..."

"Istega večera, ko je solnce zašlo za piliersko skalo v razkošju barv, je neki mladenič hodil gor in dol po peščeni poti, ustavljal se, spet hodil in spet se ustavljal..."

Ljubljeni otok pa, kakor da iz vseh svojih moči hoče potolažiti svoje ljubljeno dete, kopal ga je v svoji zlati svetlobi, obdajal, božal ga s toplo roko južnega vetra:

"Poglej Filbert... tudi tu na meni je svetla in dišeča lepota! In jaz ti ostanem, ostanem ti za vselej!"

A kaj je okvir, iz katerega so ukradli sliko?

Kaj je priroda, katero je duša zapustila!

Čemu bodi neizmerna lepota večera, če ne kiti več čela ljubljene devoyke!

In vsa materina ljubezen ne more napolniti praznote, ki jo je zapustila v mladeničevem sreču ona druga ljubezen, ki jo je imel v mislih. Bog, ko je pred Adamom dejal v zemskem raju: "Ni dobro človeku samemu biti!"

Res je, ubogi Filbert...

XXVII. poglavje.

V predelku drugega razreda, okoli enajstih ponoči, koncem prvega tedna meseca oktobra.

Vlak je prenapolnjen, kakor je bil prejšnjega dne prenapolnjen avtobus.

Vsi predelki vseh razredov so natrpani s potniki. Koliko jih je, ki so plačali svojo vozovnico, pa morajo prenočiti po hodnikih naslonjeni na svoje kovčege.

Povsodi je videti smeti in odpadke, kajti potniki so jedli in pili in pometali ostanke na tla: zmečkani časopisi, masten papir leži pod klopmi, ki nosijo žalostne sledove umazanih čevljev.

Sunkoma sopihajoč, zaprašen od sajastega prahu, se vlak približuje glavnemu mestu ter počasi zavira svojo brzino... ustavlja pri signalih ter s prodirnimi žvižgi zahteva "prosto progo".

Ob tej uri je prihod na vsak pariški kolodvor podoben vходу v kak krog Dantejevega pekla. Gore kovčegov, zabojev, pohištva, koles, nahrbtnikov... nepregledne množice potnikov in otrok... do kraja izmučeni nosači, razdraženi železniški uslužbenci, začetek prevelikega napora, ki se začne s pariško sezono.

Ave, Caesar!... Pozdravljen, Car-Napredek, tisti, ki postanejo tvoje žrtve, se klanjajo pred tvojimi cariniki in biriči, se klanjajo pred ličnostjo in tvojimi mikrobi!...

V tem vlaku sta dve ženski, kakor dve parjeni ptici... dve ženski, ki očitno nista vajeni potovati, ter sta vstopili v vlak, ki vozi po dnevi, da bi — o porogljivost! — ne potovali ponoči.

Starejša sprašuje vsakogar in prosi pojasnila...

V predelku so sopotniki sprva mislili, da je mlajša služkinja, sobarica starejše gospe, to pa zaradi tega, ker je nosila avbico na glavi. Toda zgovorna starejša dama je izjavila, da je mladenka njena nečakinja.

"Pa dobro," je vzkliknil debel gospod, "pa naj bo nečakinja!..."

Ženski sta bili že popolnoma izčrpani, vozili sta se namreč že drugi dan skoro brez vsa seboj, so bile v kovčegu, ta pa je sam zase kršne hrane, kajti jestvine, ki sta jih vzeli potoval v vozu za prtljago.

V Nantesu, kamor sta dospeli včeraj ponoči ob desetih, sta prenočili v hotelu, ki ga rajši ne bomo natančneje opisovali, nakupili sta nekaj malenkosti po glavnih mestnih ulicah ter zajtrkovali v naglici v prvem lokal, ki jima je prišel pred oči.

Na poti sta se tako bali, da bi vlak ne odsohpal brez njiju ali da jima kdo ne zasede prostorov, da si nista upali pohiteti v nobeno okrepčevalnico, kadar so se ustavili na kakem večjem kolodvoru za pet minut... Kajti zares so po takih postajah predrznejši potniki kar zasedali vsako prazno mesto.

Gostilnica v vozu pa je bila za nju nekaj novega in se je nista poslužili.

Zdaj, ponoči in v čemernem dežju, ki je otožno potrkal na šipe, sta se potniki pripravljali na prihod v Pariz. Že dobro uro prej sta položili ročno prtljago pred se in poiskali vozovnici. Posebno pa je pazila tetka, da ne izgubi izpred oči svoje ročne torbice preiskujoč jo, je-li varno zaklenjena...

Kolikokrat sta skočili pokonci misleč, da je vlak že došel v Pariz!

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

XXVIII.

Storžek je v nevarnosti, da bi bil ocvrt v ponvi ko riba.

Tekom obupnega teka je doživel Storžek trenutek, grozen trenutek, ko je mislil, da je po njem, ker Repetničar (tako je bilo ovčarskemu psu ime) je tekel in tekel in ga je skoraj dotekel.

Dosti je rečen, če povem, da je čutil dondek komaj ped za sabo upehano sopenje presnete ovčarsčine in celo gorke puhe iz zevajočega gobca.

K sreči ni bilo obrežje več daleč in morje se je videlo v razdalji nekaj korakov.

Komaj je prišel na obrežje, se je zagnal dondek v lep skok, kot bi ga mogla napraviti le še žaba, in je štrbunknil v sredo vode. Repetničar se je hotel ustaviti, a zagon je vrgel tudi njega v vodo. Nesrečnež pa ni znal plavati in začel je opletati s tacami, da bi se obdržal na površju, a bolj ko je opletal, bolj mu je šla glava pod vodo.

In ko je dvignil glavo iz vode, je imel ubogi pes oči vse preplašene in zmedene in laja-joč je kričal:

“Potapljam se, potapljam se!”

“Crkni!” mu je odgovoril od daleč Storžek, ki se je že čutil izven vsake nevarnosti.

“Pomagaj mi, Storžek moj, reši me smrti!..”

Obupni klici so dondka, ki je imel konec koncev le dobro srce, ganili in obrnil se je proti psu in rekel:

“Ali mi obljubiš, če te rešim, da me ne boš več sovražil in tekel za mano?”

“Obljubim, obljubim! Samo pohiti za božjo mrtev.”

voljo, ker če zamudiš še pol minute, sem lepo

Storžek je nekaj časa okleval, a ko se je spomnil, da mu je očka tolikokrat pravil, kako dobro delo nikdar ne uteče, je zaplaval proti Repetničarju, ga prijel za rep in ga privlekel zdravega in nepoškodovanega na osušen pesek.

Ubogi pes se ni mogel držati na nogah. Popil je proti svoji volji toliko slane vode, da je bil napihnjen ko balon. Storžek pa, ki ni posebno zaupal pasji obljubi, je skočil znova v morje in oddaljujoč se od obrežja, zaklical rešenemu prijatelju:

“Zbogom, Repetničar, srečno pot in pozdravi lepo doma!”

“Zbogom, Storžek,” je odgovoril pes, “ti sočkrat ti hvala, da si me rešil smrti. Veliko uslugo si mi napravil: veš, na tem svetu je vse posojeno, če nanese priložnost, bova že še govorila...”

Storžek je plaval dalje, držeč se vedno blizu obrežja. Končno se mu je zazdelo, da je prišel na varno; pogledal je na obrežje in videl med klečmi nekako votlino, iz katere je vihrala dolga perjanica dima.

“V votlini mora biti ogenj,” je rekel sam pri sebi. “Ko nalašč! Grem in se osušim in ogrejem in potem — potem naj bo, kar hoče!”

Ko se je tako odločil, je plaval proti klečem, a ko se jim je približal in se hotel vzpeti nanje, je čačutil nekaj pod vodo, ki se je dvigalo, dvigalo, in ga — dvignilo v zrak. Skušal

je brz pobegniti, a je bilo prepozno, ker v neznanstvo svoje začudenje je spoznal, da je zajet v veliko mrežo sredi mrgolečih rib različne oblike in velikosti, ki so reputale in se bile ko obupane duše.

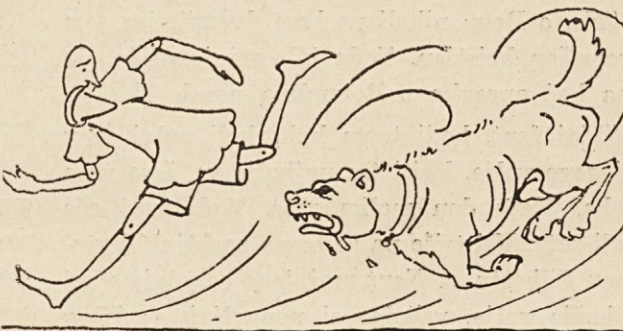
Istočasno je zapazil, da prihaja iz votline grd ribič, pa že tako grd, kot bi bil povodnji mož. Mesto las je imel na glavi gost grm zelenih rastlin, zelena je bila njegova koža, zelene oči, zelena dolga brada, ki mu je segala prav do tal.

Bil je kot velik kušcar, ki se je postavil na zadnje noge.

Ko je potegnil mrežo iz morja, je vzkliknil ves zadovoljen:

“O sveta previdnost! Tudi danes se lahko našrem rib do grla!”

“Dobro, da nisem jaz riba!” je rekel Stor-

Storžek je tekel in pes je tekel še bolj kot on...

žek sam pri sebi, dajajoč si pogum.

Mož je odnesel mrežo z ribami v votlino, ki je bila temna in zakajena; sredi nje se je cvrlo v veliki ponvi olje, ki je dišalo liki stenj, ko dogoreva.

“O, zdaj pa pogledjmo malo, kakšne ribe smo ujeli!” je rekel zeleni ribič in je segel v mrežo z rokačo, ki je bila ko pekova lopata, in je privlekel iz nje pest trilj.

“Dobre trilje!” je rekel, ko jih je pogledal in povohal zadovoljno. In ko jih je povohal, jih je vrgel v latvo, v kateri ni bilo vode.

Še neštetokrat je ponovil toisto opravilo, in ko je tako prebiral in prebiral vsako vrsto

“Pomagaj mi, Storžek moj, reši me smrti!”

rib zase, je začutil v ustih slane in radovaje se, je rekel:

“Lepi klenci!”

“Izbrani menki!”

“Okusni jeziki!”

“Izborni pajki!”

“Dražestne sardele!”

Misliti si morete, da so šli vsi klenci, menki, jeziki, pajki in sardele v latev in se pridružili triljem.

Zadnji, ki je ostal v mreži, je bil Storžek.

Komaj ga je ribič na dan privlekel, je razširil od začudenja svoje zelene oči in je skoraj prestrašen zakričal:

“Kakšna vrsta rib pa je to? Ne spominjam se, da bi jedel kdaj ribo, ki bi bila na ta način ustvarjena!”

In znova ga je pozorno ogledoval in ko si

ga je ogledal dobro od vseh strani, je končal z besedami:

“Kako pa, morski rak mora biti!”

“Ko je slišal Storžek, da ga je zamenjal z rakom, je prepaden spregovoril z ostrim glasom:

“Rak ali ne rak, glej, da mi kaj ne napraviš! Jaz prav za prav nisem drugega ko navaden lesenjak!”

“Lesenjak?” je ponovil ribič. “Res, priznati moram, riba lesenjak je zame nova riba. No, zato te tem rajši pojem!”

“Poješ me? Razumi vendar, da jaz nisem riba! Ali ne slišiš, da govorim in hočem imeti svoj prav kakor ti?”

“Res, res,” je pritrdil ribič, “in ker vidim, da si riba, ki govori in hoče imeti svoj prav, bom imel napram tebi potrebne obzire.”

“Kakšni obziri bi to bili?...”

“V znak prijateljstva in posebnega spoštovanja ti dovolim, da si sama izbereš, kako želiš biti pripravljena. Hočeš li biti ocvrta v ponvi ali kuhana v loncu s paradišnikovo omako?”

“Da ti po pravici povem,” je odgovoril Storžek, “če bi smel izbirati, bi si izbral prostost, da bi se lahko vrnil domov.”

“Šališ se! Ali misliš, da me je volja opustiti priliko, ko pokusim lahko tako redko ribo? Ko da bi se vsak dan pojavila riba lesenjak v teh morjih! Nič se ne odločaj, bom že sam napravil: ocvrem te v ponvi z drugimi ribami vred in zadovoljen boš. Pečen ali ocvrt v družbi je vedno prijetna tolažba.”

Po tem uvodu je začel nesrečni Storžek jokati in kričati in priporočati se, in ilteč je rekel: “Koliko bolje bi bilo, če bi šel v šolo!... Poslušal sem prijatelje, zdaj imam!... Ih — ih — ih — ih!...”

Elektromehanična delavnica
KLARIČ & METLIKOVEC
Popravljanje in postavljanje električnih motorjev, dinamos, ventiladorje in drugih strojev.
Izdelava solidna, vsega v stroko spadajočega dela
Se delajo modeli (matrices) — Varenje (Soldadura Autogena)
J. B. ALBERDI 232 — U. T. 60 Cab. 6604
BUENOS AIRES

Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna klobas — Zaloga masti
TICHY JOSE
Trellier 2251-53. U. T. 68 Mataderos 429
Tovarna:
Prodajalna:
Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31 Retiro 4823
Podružnice:
Avda. Leandro N. Alem 822
Cabilo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570

Najboljše fotografije v Buenos Airesu ob navadnih cenah
OPTICA FOTO E. FERRO
LAVALLE 1242 — U. T. 25 - 5800
Vse foto potrebščine
20 o/o popusta na optiko